

Wel had ze het gevoel nu echt afscheid te hebben genomen. Ze hield regelmatig contact met haar 'kinderen', die ze nog teruggezien heeft bij haar laatste bezoek. Regelmatig werd ze door zuster Hanna en later zuster Marie Jose gebeld en de kinderen en zuster Tarcisius wisselden dan het laatste nieuws uit. Ook werd er met regelmaat materiaal naar Tanzania gestuurd, niet alleen voor haar kinderen maar ook voor de kinderen in het weeshuis. Middels haar fondsenwerving bracht zij geld bijeen en steunde op deze wijze vanuit Nederland 'haar missie in Tanzania'.

De laatste jaren waren niet de makkelijkste voor zuster Tarcisius. Ofschoon ze een gemeenschapsmens was bleef ze veel op haar eigen kamer, mede door lichamelijke beperkingen; vooral het slecht zien speelde parten.

Trouw bezocht haar zus, zuster Luciana, haar iedere avond en dat heeft zij enorm gewaardeerd.

Nu heeft zij afscheid moeten nemen van ieder die haar lief was, in de wetenschap dat haar werk voortgezet zal worden. Ze zei wel eens: *"Ik heb gedaan wat mijn hart mij ingaf en besef nu pas dat het Christus was, die mij deze liefde heeft laten delen"*.

Zij was een sterke vrouw, die gedaan heeft wat zij kon en nu haar leven in de handen legt van de Eeuwige in het vertrouwen dat het leven dat geleefd werd goed was.

Lieve zuster Tarcisius, de mensen in Tanzania, uw kinderen daar en uw medezusters hier in Maastricht zullen u missen juist vanwege uw nuchtere, humorvolle persoonlijkheid.

Wij danken u voor alles wat u heeft betekend, u mag nu voor altijd rusten bij Hem, op wie u uw leven lang vertrouwdde.

Kuona tena na asante sana

Tot weerziens en veel dank

In dankbare herinnering

Zuster Tarcisius

Johanna Adriana Sophia Heijmink

Geboren op 19 januari 1925 te Schalkwijk
Geprofest op 16 november 1952 te Maastricht
Overleden op 22 mei 2022 te Maastricht
Begraven op 27 mei 2022 te Rijckholt.

*“Als ik ooit alles achterlaat,
mijn taal, mijn stad, mijn huis en haard,
dan is er nog een deel van mij
dat ik in Afrika achterlaat”.*

Zuster Tarcisius werd als tweede kind geboren binnen een gezin dat uiteindelijk uit tien kinderen zou bestaan. Vader had een bloemenkwekerij en moeder was voornamelijk thuis.

In die jaren hadden ze thuis een missieblaadje ‘De kleine apostel’ en nog voordat zuster Tarcisius kon lezen of schrijven werd ze gegrepen door de plaatjes die ze zag van zieke kinderen. Ze zei tegen haar moeder: *“Als ik groot ben ga ik naar dat land om kinderen beter te maken”*. Deze gedachte is nooit meer bij haar weggegaan.

Zuster Tarcisius wilde iets betekenen voor de armen en de zwakken van de samenleving en haar wens was om uitgezonden te worden als missionaris.

In 1950 trad zij in bij de Congregatie van de Liefdezusters van de H. Carolus Borromeus te Maastricht. Ze legde haar geloften af op 16 november 1952. Zij herkende zich steeds meer in het ideaal van de Stichteres van de Congregatie, Elisabeth Gruyters.

In de eerste jaren van haar religieuze leven voltooide zuster Tarcisius verschillende studies, steeds in de hoop uitgezonden te worden.

In 1961 was het zover: zonder geld of middelen vertrok zij naar Sengerema in Tanzania om daar iets te gaan opzetten op onderwijsgebied. De eerste lessen werden letterlijk ‘onder de boom’ gegeven, in het Engels. De plaatselijke taal, Swahili, volgde later en werd in de praktijk geleerd. Met behulp van acties, die vanuit het Moederhuis in Maastricht gecoördineerd werden en

met behulp van sponsors werd er uiteindelijk voldoende geld bijeen gebracht om een ‘echte’ school te starten. Aanvankelijk twee klassen, maar op dit moment uitgebreid tot een volwaardige basis- en middelbare school, imposante gebouwen.

Zuster Tarcisius had veel liefde te geven. Liefde die ze ook volop van haar Schepper mocht ontvangen, want zonder Zijn Liefde had ze dit zware pioniersleven niet vol kunnen houden. Uit deze bron mocht zij dagelijks putten. Er werden haar ook vier jonge levens toevertrouwd, vier kinderen, al afgedankt of ziek, nog voordat hun echte leven was begonnen. Zij adopteerde deze kinderen en werd hun ‘oma’. En zij heeft ‘haar’ kinderen een fantastische start in het leven kunnen en mogen geven; een leven dat anders al geëindigd was in de bush of op de vuilnisbelt, waar deze baby’s gevonden werden.

Voor al het werk dat zuster Tarcisius in Tanzania verrichtte, werd zij in april 1989 door H.M. Koningin Beatrix benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Een meer dan verdiende eer.

Door gezondheidsproblemen moest zuster Tarcisius noodgedwongen afscheid nemen van Tanzania en kwam in 2008 weer in het Moederhuis in Maastricht wonen. Een moeilijke overstap die veel energie vergde van haar. Haar hart bleef achter in Tanzania. Zij is nog terug geweest bij gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het ziekenhuis dat samen viel met ons 50 jarig bestaan als Congregatie in Tanzania. Toch bleef ze veel moeite hebben met haar zijn in Nederland, ook al was ze dankbaar voor alle goede zorg die ze kreeg, echt wennen kon ze niet.

Op uitnodiging van Omroep Max is ze in 2015 nog een keer terug geweest, ze was toen 90 jaar. Hoewel ze erg tegen de reis opzag, is ze toch gegaan en ook weer behouden teruggekeerd, wederom met achterlating van een stukje van haar hart.